

PETER MAY

Odhalenie temného tajomstva z minulosti zavíši „jednu z najlepších detektívnych sérii posledných rokov“. THE INDEPENDENT

ŠACHOVÉ FIGÚRKY

plus

KRIMITRILER

Šachové figúrky

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke

www.albatrosmedia.sk

Peter May

Šachové figúrky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

PETER MAY

ŠACHOVÉ FIGÚRKY

S láskou spomínam na malú Jennifer

Všetko je šachovnica z noci a dní,
kde osud s človekom o figúrky hrá.
Hýbe sa, pári sa a vraždí,
a jednu po druhej do skrine ukladá.

Omar Chajjána Rubaiyat

PROLÓG

Sedí za stolom sivý od strachu a od závažnosti nasledovného kroku, keď sa raz urobí, nedá sa vrátiť späť. Ako sa nedá vrátiť čas ani smrť.

Keď píše, pero sa mu chveje v ruke.

Už nejaký čas mi to nedáva spať. Viem, väčšina ľudí nepochopí prečo, najmä tí, čo ma majú radi a ktorých mám rád aj ja. Poviem len jedno, nik nevie, akým peklom som prechádzal. A v posledných týždňoch ho už jednoducho nevládzem zniesť. Nastáva čas, aby som sa pobral. Prepáňte.

Podpíše sa. Zvyčajným nádherným písmom. Nečitateľným. Lístok zloží, akoby skrýval slová a chcel ich tým prinútiť, aby sa stratili. Ako zlý sen. Ako krok, čo sa chystá urobiť do tmy.

Vstáva a naposledy si obzerá izbu, ešte naisto nevie, či má naozaj toľko odvahy, aby to vykonal. Má zanechať lístok alebo nie? Zmení sa tým niečo? Pozerá naň, roztvára ho a priliepa na počítačovú obrazovku, kde, ako dúfa, ho každý zbadá. Srdce mu napĺňa bolestná ľútosť, keď očami prechádza po zaoblených písmenách, naučil sa ich písať pred mnohými rokmi, vtedy mal ešte celý život pred sebou. Sladká spomienka s horkou príchutou na mladícku nevinnosť. Vôňa kriedy a teplého školského mlieka.

Aké je to všetko bezvýznamné!

PRVÁ KAPITOLA

Keď Fin otvoril oči, vnútrajšok starovekého kamenného obydlia, kam sa utiahli pred búrkou, zalievalo čudesné ružovkasté svetlo. Dym z dohárajúceho ohňa lenivo stúpал do pokojného ovzdušia a Hvizdoša nikde.

Fin sa podoprel o lakte a zbadal, že kameň vo vchode ktosi odvalil. Svitalo a nad horami visela do ružova sfarbená hmla. Búrka prešla. Vypršala sa, zavládlo ticho a svet až neprirodzene znehybnel.

Fin sa ubolene vymotal spod prikrývok a kolenačky prešiel popri ohni, kde mal na kameni rozložené šaty. Skúsil ich rukou a zistil, že sú ešte vlhké, no nie natoľko, aby si ich nemohol obliecť. Lahol si na chrbát a nemotorne zasúval nohy do nohavíc, vzápätí si sadol, aby si pozapínal košeľu a cez hlavu prevliekol sveter. Natiahol si ponožky, nohy vopchal do hrubých topánok, ani si ich nezašnuroval a vyšiel na horské úbočie.

Privítal ho takmer nadprirodzený úkaz. V juhozápadnej časti ostrova Lewis ho obkolesovali hory, strmo sa dvíhali a strácali v tmavých nízkych oblakoch. Údolie pod ním sa mu videlo širšie ako za nočného svitu. Jeho dno pokrývali obrovské skaliská, ako príznaky vyrastali z hmly, valila sa z východu, kde sa zapalovali ranné zore a nadobúdali neprirodzene červený odtieň.

Na pozadí zvláštneho svetelného úkazu sa vynímala Hvizdošova silueta, stál na hrebeni za skupinou rozválaných obydlí, tunajší obyvatelia ich nazývajú úle, odkiaľ mal výhľad ponad

údolie. Fin k nemu po premočenej zemi nemotorne kráčal na roztrasených nohách.

Hvizdoš sa neobrátil, ani nenaznačil, či ho počuje. Len stál ako socha vytesaná z kameňa v priestore a čase. Pri pohľade na jeho tvár sa Fin zhrozil, akoby mu z nej stiekla všetka krv. Brada pripomínala čiernostriebornú machuľu na bielom plátne. Oči tmavé a nepreniknuteľné, schované v tieni.

„Hvizdoš, čo sa deje?“

Keď neodvetil, Fin sa obrátil, aby zistil, na čo tak sústredene hľadá. Spočiatku pri pohľade do údolia zneistel. Vnímal všetko, čo videl, ale akosi tomu nerozumel. Otočil sa a znovu pozrel za úle na zhluk skál nad nimi a na kamenitý svah, dvíhal sa k horskému hrebeňu, odkiaľ sa minulú noc díval, ako sa na hladine plesa trbliece svetlo.

Vzápätí sa opäť zahľadel do údolia. Kam sa podelo pleso? Zostala po ňom len veľká prázdna diera, celkom zreteľne rozpoznával jej obrysy a jasne videl, ako si pleso za dlhé veky ujedalo z rašeliny a skál. Podľa zníženého reliéfu, aký zanechalo v zemi, usudzoval, že bolo najmenej poldruha kilometra dlhé, päťsto metrov široké a pätnásť až dvadsať metrov hlboké.

Dno tvorila hrubá kašovitá zmes rašeliny a slizu okorenená veľkými a malými balvanmi. Na východnom konci, kde sa údolie strácalo v hmle, viedol rašelinou dvanásť až pätnásť metrov široký hnedý kanál, pripomínal chodník, čo v nej zanechal obrovský slimák.

Fin pozrel na priateľa. „Čo sa stalo s plesom?“

Hvizdoš len pokrčil plecami a pokrútil hlavou. „Zmizlo.“

„Ako môže pleso zmiznúť?“

Hvizdoš ešte hodnú chvíľu civel ako v tranze na prázdne pleso. Odrazu, akoby si len v tej chvíli uvedomil Finovu otázku, odvetil: „Čosi podobné sa už raz stalo, ale veľmi, veľmi dávno.“

Predtým než sme sa narodili. Niekedy v päťdesiatych rokoch. V Morsgaile.“

„Nechápem. Ako to myslíš?“ Fina zmiznutie plesa dočista vykoľajilo.

„Tak, že to isté sa už raz stalo. Istý poštar každé ráno chodieval po chodníku pri plese z Morsgaile do letoviska v Kinlochu. Pleso Loch nan Learga sa nachádzalo kdesi na bohom zabudnutom mieste. Raz ráno si ako zvyčajne vykračuje po chodníku, prizrie sa lepšie a plesa niet. Ostala po ňom len velikánska jama. Aj ja som tade veľa rás prešiel. Vtedy sa z toho stala obrovská senzácia. Novinári a televízni reportéri sa sem dotrepali až z Londýna. A čo sa vtedy len našpekulovali... možno sa to dnes zdá šialené, ale vtedy zaplnili celý éter a popísali haldy novinového papiera. Medzi najobľúbenejšie patrila teória, že do plesa spadol meteorit a voda sa vyparila.“

„A čo sa vlastne stalo?“

Hvizdoš zdvihol plecia a nechal ich znovu klesnúť. „Najpravdepodobnejšie sa javí hypotéza, že sa voda prepadla.“

„A to ako?“

Hvizdoš sa uškrnul, no oči mu stále priťahovalo dno zmiznutého plesa naplnené slizom. „Pozri... také niečo sa môže prihodiť, ak za dlhé obdobie nezaprší. Čo tu nebýva často.“ Takmer sa usmial. „Rašelina na povrchu uschne a popuká sa. A ako vie každý, kto chodí sekať rašelinu, keď je raz suchá, stáva sa pre vodu nepriepustná.“ Hlavou kývol k miestu, kde sa v hmle strácal chodník po obrovskom slimákovi. „Trochu nižšie v údolí je ďalšie pleso. Keby som mal peniaze, zariadil by som, aby z tohto plesa pretekala voda do toho druhého.“

„Ako?“

„Väčšina týchto plies sa rozkladá na rašelina a tá leží na lewiskej rule. Veľmi často ich oddeľujú vrstvy niečoho menej

stabilného, napríklad amfibolity. Keď po suchu nasledujú silné dažde, ako minulú noc, dažďová voda preniká do rašeliny puklinami a na kamennom podklade vytvára vrstvu bahna. A tak, ako v tomto prípade, sa môže stať, že rašelina sa medzi plesami jednoducho zosunie po bahne a ťarcha vody v hornom plese prerazí cez amfibolit a všetka voda stečie do údolia.“

Len čo sa slnko posunulo po oblohe trochu vyššie, ovzdušie sa mierne rozochvelo a hmla sa podvihla. Pred očami sa im objavilo čosi červenobiele a z najhlbšej časti plesa odrážalo dopadajúce svetlo. „Dofrasa, a čo je tamto?“ spýtal sa Fin. Priateľ opäť nereagoval, tak dobiedzal ďalej: „Nemáš ďalekohľad?“ „V ruksaku,“ takmer nečujne odvetil Hvizdoš.

Fin sa rozbehol do úľa pohľadať ďalekohľad. Kým sa vrátil na hrebeň, Hvizdoš sa ani nepohol. Len strnulo a nehybne hľadel do jamy, kedysi plnej vody. Fin zdvihol k očiam ďalekohľad a nastavoval šošovky, pokiaľ ich nezaostřil na červenobiely objekt. „Preboha!“ nevdojak šepol.

Díval sa na malé jednomotorové lietadlo, sedelo medzi balvanmi, naklonené trochu nabok. Na prvý pohľad vyzeralo, že je v bezchybnom stave. Okná na pilotnej kabíne pokrývali blato a sliz, ale červeno-biely trup sa dal jasne vidieť. Aj čierne písomená identifikačného volacieho znaku.

G-RUAI.

Fin cítil, ako sa mu na krku ježia chlpy. RUAI, skratka pre Ruairidh, po galsky Roderick. Keď pred sedemnástim rokmi lietadlo záhadne zmizlo, v každých novinách sa niekoľko týždňov objavoval tento volací znak a s ním aj Roddy Mackenzie.

Z hôr sa ako dym dvíhala hmla podfarbená svitaním. Obaja mlčali, akoby náhle onemeli. Ticho nerušil ani najtichší zvuk. Ani len vtáčí spev. Fin si sňal z očí ďalekohľad. „Vieš, koho je to lietadlo tam dolu?“

Hvizdoš prikývol.

„Čo to má, dofrasa, znamenať? Veď všetci tvrdili, že letel na ostrov Mull a tam kdesi padol do mora.“

Hvizdoš pokrčil plecami, ale na otázku neodvetil.

„Vieš čo, idem sa dolu presvedčiť,“ rozhodol sa Fin.

Priateľ ho chytil za rameno a čudne sa naňho zahľadel. Keby ho Fin nepoznal, povedal by, že sa mu v očiach zračí strach. „Vykašlime sa radšej naň.“

„Prečo?“

„Lebo nás do toho nič,“ vzdychol. Vypustil zo seba dlhý, ponurý a rezignovaný výdych. „Podľa mňa by sme nález mali ohlásiť, ale nemali by sme sa do toho miešať.“

Fin naňho uprel prísny, dlhý pohľad a viac sa už na nič nepýtal. Vytrhol si ruku z priateľovho zovretia a zopakoval: „Idem sa tam pozrieť. Poď som mnou, ak chceš, alebo nechod.“ Podal mu ďalekohľad a pomaly zostupoval po svahu k prázdnemu plesu.

Zráz bol strmý a po zvetraných skalách a stvrdnutej rašeline pokrytej klzkou trávou pováľanou dažďom sa mu neschádzalo ľahko. Fin sa kízal na balvanoch, čo lemovali breh bývalého plesa, pomáhal si rukami, aby nestrácal rovnováhu a udržal sa na nohách. Zostupoval čoraz nižšie do brucha bývalého plesa, brodil sa blatom a slizom, niekedy sa zabáral až po kolená, iba skaly sa mu stali oporou pri prekonávaní obrovskej preliačiny.

Obzrel sa, až keď takmer došiel k lietadlu, a zistil, že Hvizdoš zostupuje len niekoľko metrov za ním. Priateľ zastal, sťažka od-dychoval, obaja znehybneli a takmer celú minútu hľadeli jeden na druhého. Po jej uplynutí Fin uprel zrak na vrstvy rašeliny a kamenia, pripomínali vrstevnice na generálnej mape, díval sa na to, čo ešte pred dvanástimi hodinami tvorilo breh. Keby pleso nezmizlo, obaja by teraz stáli zhruba dvadsať metrov pod vodou. Obrátil sa, aby prešiel zvyšok cesty k lietadlu.

Stálo na dne plesa, mierne naklonené v rumovisku skál a kameňov, akoby ho sem umiestnila citlivá ruka Pánova. Fin pri svojom boku vnímal Hvizdošov dych. „Vieš, čo je zvláštne?“

„Čo?“ spýtal sa s nezájmom Hvizdoš.

„Na lietadle nevidím ani najmenšie škrabnutie.“

„No a?“

„Aké no a? Veď ak padlo do vody, malo by byť poriadne dotlčené, či nie?“

Hvizdoš si svoj názor nechal pre seba.

„Pozri sa. Niet na ňom ani najmenšej preliačiny. Ani jedno okno sa nerozbilo. Dokonca ani predné.“

Fin preliezol zopár posledných skál a po šmykľavom povrchu sa s námahou vytiahol na bližšie krídlo. „A nie je ani veľmi zhrdzavené. Zrejme ho vyrobili z hliníka.“ Po zradnom, klzkom krídle si netrúfal postupovať postojáčky, preto si kľakol a kolenačky sa priblížil k dverám do kabíny. Okno pokrývala hrubá vrstva zeleného slizu, nedalo sa nakuknúť dnu. Chytil kľučku a trhnutím sa pokúsil otvoriť dvere. Ani sa nepohli.

„Nechaj ich tak,“ zavolať naňho zospodu Hvizdoš.

Fin sa však už rozhodol. „Hybaj hore a pomôž mi.“

Hvizdoš stál ako prikovaný.

„Preboha, človeče, veď vnútri je Roddy!“

„Nechcem ho vidieť. Mal by som pocit, akoby som mu zneväcoval hrob.“

Fin pokrútil hlavou a znovu sa otočil k dverám, na oboch stranách sa nohami zaprel do trupu a z celej sily potiahol. Odrazu hlasno zaškrípali a povolili, akoby sa trhal kov. Fin padol horeznačky na krídlo. Prvý raz po sedemnástich rokoch denné svetlo zalialo vnútrajšok kabíny. Fin sa pozviechal na kolenná, chytil sa rámu dverí a pritiahol sa, aby mohol nazrieť dnu. Začul Hvizdoša, liezol za ním na krídlo, ale neotočil sa. Nasky-

tol sa mu desivý pohľad a zaútočil naňho pach ako zo zhnitej ryby.

Pod predným oknom sa cez celú kabínu oblúkovito ťaha-
la prístrojová doska, hromada meradiel, stupníc, sklo zamaza-
né a zablatené, vnútorné povrchy stratili od vody a rias farbu.
Bližšie sedadlo druhého pilota bolo prázdne. Ešte sa medzi
sedadlami dali rozoznať červené, čierne a modré gombíky
na rýchlostnej páke, zostala v neutrálnej polohe. K pilotnému
sedadlu na vzdialenejšej strane boli pripútané zvyšky človeka.
Čas, voda a baktérie vyjedli všetko tkanivo a kostru držali po-
kope už len vybielené zvyšky šliach a pevných väzov, nezhnili
vďaka nízkej teplote vody. Kožená bunda sa celkom zachova-
la. Prežili aj džínsy, hoci zbavené farby. A rovnako sa darilo
teniskám, no Fin si všimol, že guma sa nafúkla a rozťahli sa
okolo toho, čo zostalo z nohy.

Hrtan, uši a nos stratili tvar, jasne videli lebku a na nej zo-
pár prameňov vlasov prilepených na zvyšky mäkkého tkaniva.

Šokujúce pohľady pre oboch starých priateľov. Roddyho si
pamätali ako mladého, talentovaného, usilovného chalana so
šticou plavých kučeravých vlasov. Najväčšmi ich zmiatlo pora-
nenie na pravej strane tváre a zátylku. Očividne mu chýbala
polovica sánky a diera odhaľovala rad zožltnutých polámaných
zubov. Lícnu kosť a hornú časť lebky úder natoľko poškodil, že
vlastne znemožnil identifikáciu.

„Prebohaživého!“ Hvizdošov hlas udrel Finovi do uší ako
rúhavý šepot.

Trvalo len okamih, kým si plne uvedomili, na čo sa cez otvo-
rené dvere dívajú, Fina mimovoľne striaslo a zátylkom nara-
zil Hvizdošovi do pleca. Zabuchol dvere, otočil sa, zošuchol sa
na zadok a zostal sedieť. Hvizdoš kvočal na päťach a vyvalený-
mi očami sa naňho díval.

„Mal si pravdu,“ ozval sa Fin. „Nemali sme otvárať dvere.“
Pozrel priateľovi do tváre, v tej chvíli takej bledej, že jamky po kiahňach, Fin si ich doteraz nikdy nevšimol, sa zviditeľnili.
„Ale nie preto, že by sme znesväcovali hrob.“

Hvizdoš sa zamračil. „Prečo potom?“

„Lebo sme narušili miesto činu.“

Hvizdoš sa naňho na niekoľko dlhých sekúnd zahľadel tmavými očami poznačenými zmätkom. Náhle sa zvrtol, zošmykol sa z krídla a vykročil k brehu. Vytrvalo liezol z krátera naspäť k úľom.

„Hvizdoš!“ zavolał za ním Fin, ale mohutné chlapisko nespomalilo a ani sa neobzrelo.

DRUHÁ KAPITOLA

Fin sedel v Gunnovej kancelárii a díval sa na haldy úradných papierov naváľaných na seržantov stôl ako záveje snehu. Po Kostolnej ulici občas prehrmelo auto a dokonca z diaľky počul škriekať čajky, v prístave krúžili nad rybárskymi loďami. Výhľad z okna zaplňali domy so sedlovými strechami, omietnuté hrubou omietkou a ošľahané vetrom. Vstal, prešiel k nemu a rozhliadol sa po okolí. Mäsiar Macleod & Macleod nebol jeho príbuzný. Na rohu kresťanský charitatívny obchod Blythswod Care, vo výklade rukou napísaný lístok: *Neprijímame zvyšky z predaja výrobkov na charitatívnych akciách*. Indická reštaurácia Bangla Spice a thajská kaviareň. Našinci, čo žijú ďaleko od domova.

Pre iných ľudí plynul život, akoby sa nič nestalo, ale objav Roddyho pozostatkov v lietadle na dne plesa obrátil Finove spomienky na hlavu, navždy pozmenil to, čo si pamätal z dávnej udalosti a všetko, čo s ňou súviselo.

„Hypotéza, že sa voda prepadla, sa mi javí ako prijateľná. Tvoj priateľ Hvizdoš sa v týchto veciach vyzná.“

Fin sa obrátil, lebo do miestnosti vošiel Gunn a v rukách niesol kopu papierov. Okrúhlu tvár si dohľadka oholil, až sa mu pod tmavou špicatou ofinou leskla, ružovú pokožku si riadne natrel prenikavo voňajúcou vodou po holení. „Naozaj toho nie je veľa, čo Hvizdoš nevie,“ pripustil Fin. A zároveň mu hlavou blysko, čo všetko vie, ale o tom nehovorí.

„Niet pochyb, že pleso zmizlo aj v Morsgaile. A začiatkom deväťdesiatych rokov sa bahno s vodou prepadlo aj na strmých severných svahoch ostrovov Barra a Vatersay. Takže nejde o nič nové.“ Hodil papiere na stôl ako ďalší príval snehu a vzdychol. „S rodinou zosnulého som však nemal veľa šťastia.“

Fin nevedel celkom presne prečo, ale označenie Roddyho za zosnulého ho dosť zbolelo, hoci je mŕtvy už sedemnást rokov. Najtalentovanejšia a najúspešnejšia keltská rocková hviezda svojej generácie zomrela v mladom veku.

„Otec mu zomrel pred piatimi rokmi a matka vlani na geriatrickom oddelení v Invernesse. Nemal bratov ani sestry. Predpokladám, že má vzdialených príbuzných, lebo ako sa zdá, dom v Uigu ktosi predal cez realitnú kanceláriu. Chvíľu potrvá, kým ich nájdeme.“ Gunn si rukou prešiel po tmavých naolejovaných vlasoch a vzápätí si ju nevedomky utrel o nohavicu. „Tvoj kamoš profesor Wilson práve v tejto chvíli v Edinburghu nasadá do lietadla.“

„Wilson?“

Gunn prikývol. Nemal najlepšiu spomienku na jediné stretnutie s týmto zatrpknutým patológom. „Chystá sa prezrieť na mieste činu telo a my by sme mali všetko vyfotografovať.“ Zamyslene si počúchal bradu. „Správa sa objaví vo všetkých novinách, pán Macleod. Poondiati novinári sa sem zlietnu ako supy a za nimi príde naša generalita. Navštívia nás z Invernessu. Neprekvapilo by ma, keby prišli aj najvyšší šéfovia. Veľmi radi sa pretŕčajú pred kamerami a potom v telke obdivujú svoje vypasené ksichty.“ Odmlčal sa, otočil sa a zabuchol dvere. „Povedzte mi, pán Macleod, prečo si myslíte, že Roddyho Mackenzieho zavraždili?“

„Radšej ti to nepoviem, George. Nechcem ovplyvňovať tvoj názor predtým, než si sám prezrieš miesto činu. Na to musíš prísť sám.“

„Súhlasím.“ Gunn si sťažka sadol na stoličku a obrátil sa k Finovi. „Pán Macleod, a čo ste, doparoma, s Hvizdošom robili v horách za takej búrky?“

„To je dlhá história, George.“

Gunn zdvihol ruky a nad hlavou si spojil prsty. „Máme kopy času, kým pristane patológovo lietadlo...?“ Nechal vetu visieť vo vzduchu. Rozhodnutie zostalo na Finovi, ale ten si uvedomil, že len pred pár dňami sa po takmer polovici života znovu stretol s Hvizdošom. Videlo sa mu, že uplynula celá večnosť.